

- a) Rådet ikke godtgjorde hvorledes offentliggørelsen af delegationernes navne ville være til alvorlig skade for dets beslutningsproces,
- b) Rådet ikke kunne fastslå, at der var risiko for, at delegationernes synspunkter ikke længere ville blive indgivet skriftligt, eller hvorledes dette ville være til alvorlig skade for dets beslutningsproces,
- c) Rådet ikke tog hensyn til den væsentlige offentlige interesse i offentliggørelse af de nationale delegationers identitet.

For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet tilsidesatte begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF og artikel 7, stk. 1 og artikel 8, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1049/2001.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).

Sag anlagt den 16. juni 2009 — Nikolaou mod Revisionsretten

(Sag T-241/09)

(2009/C 205/76)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Kalliopi Nikolaou (Athen, Grækenland) (ved avocat V. Christianos)

Sagsøgt: Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgerens påstande

- Revisionsretten tilpligtes at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade, som K. Nikolaou har lidt, på følgende måde:
 - Samtlige fællesskabsinstanser, og navnlig Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen, samt de øvrige fællesskabsinstitutioner og — organer tilsendes en officiel meddelelse, hvor indholdet er udarbejdet i samarbejde med K. Nikolaou — og som også sendes til denne — hvoraf det fremgår, at K. Nikolaou er frikendt for anklagerne mod hende.
 - Officielle meddelelser, hvoraf det fremgår, at K. Nikolaou frikendes for anklagerne mod hende offentliggøres i de luxembourgske, tyske, græske, franske, spanske og

belgiske aviser, der med Revisionsretten som kilde har offentliggjort negative kommentarer om K. Nikolaou, samt i »European voice«

— Subsidiært, hvis Revisionsretten ikke genopretter K. Nikolaous offentlige image ved hjælp af de beskrevne midler, tilpligtes denne at betale erstatning for ikke-økonomisk skade, på 100 000 EUR med tillæg af renter fra den 14. april 2009, som er datoen, hvorpå sagsøgeren fik meddelelse om hendes »Request for compensation« og frem til betalingen, et beløb, som K. Nikolaou forpligter sig til at anvende på at foretage de nævnte meddelelser og offentliggørelser.

— Revisionsretten tilpligtes at betale K. Nikolaou erstatning for den ikke-økonomiske skade, som hun har lidt som følge af sagsanlæggene ved de luxembourgske retsinstanser, et beløb på 40 000 EUR med tillæg af renter fra den 14. april 2009, som er datoen, hvorpå sagsøgeren blev underrettet om hendes »Request for compensation« og frem til betalingen.

— Revisionsretten tilpligtes at betale K. Nikolaou erstatning for den økonomiske skade denne har lidt som følge af sagsanlæggene ved de luxembourgske retsinstanser, og navnlig ved juge d'instruction og ved tribunal d'arrondissement de Luxembourg, et beløb på 57 771,40 EUR, svarende til advokatsalær til Maître Hoss for at have repræsenteret sagsøgeren ved de to førnævnte instanser og et beløb på 4 000 EUR for udgifterne til egne rejser til Luxembourg for at møde ved de førnævnte instanser, og navnlig beløbet på 1 500 EUR for at møde ved juge d'instruction og beløbet på 2 500 EUR for at møde ved tribunal d'arrondissement de Luxembourg, og alle disse beløb betales med tillæg renter fra den 14. april 2009, som er datoen hvorpå Revisionsretten fik meddelelse om sagsøgerens »Request for compensation«.

— Revisionsretten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har gjort gældende, at Revisionsretten helt åbenlyst har tilsidesat såvel specifikke bestemmelser, der tillægger borgerne rettigheder, som grundlæggende rettigheder, som den skal overholde i udøvelsen af sine kompetencer.

For det første har sagsøgeren anført, at Revisionsretten helt åbenlyst har tilsidesat artikel 4 i forordning (EF) nr. 45/2001 (¹) og artikel 2 i Revisionsrettens beslutning 99/50 og at den ikke har opfyldt sin bistandspligt, idet den tillod at anklager mod K. Nikolaou blev kendt af tredjemænd før nogen officiel undersøgelse var påbegyndt. Ifølge sagsøgeren foretog Revisionsretten sig intet for at forhindre, at disse anklager blev spredt og den har derudover på intet tidspunkt efterfølgende søgt at revurdere disse anklager og at trække dem tilbage, selv om sagsøgeren har lidt et alvorligt ikke-økonomisk tab som følge heraf.

For det andet har Revisionsretten helt åbenlyst tilsidesat artikel 2 og 4 i beslutning 99/50, sagsøgerens ret til forsvar og princippet om undersøgelsens objektivitet kombineret med princippet om god forvaltningsskik, da den foretog den indledende undersøgelse mod sagsøgeren. Den adfærd har medført et ikke-økonomisk tab, men også et alvorligt økonomisk tab for sagsøgeren, idet sagsøgeren på baggrund af undersøgelsens oplysninger blev henvist til de luxembourgske retsinstanser og at sagsøgeren var nødsaget til at afholde øgede udgifter.

For det tredje har Revisionsretten helt åbenlyst tilsidesat sin bistandspligt og princippet om god forvaltningsskik, idet den ikke har sendt de oplysninger, den havde til rådighed, og som var af afgørende betydning for frikendelsen af sagsøgeren for de anklager, der var rettet mod denne, til de luxembourgske retsinstanser. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at disse oplysninger vedrørte spørgsmålet om orlov for Revisionsrettens personale, og hvis disse oplysninger var blevet overdraget af Revisionsretten, ville de have hindret at sagsøgeren blev henvist til de undersøgende myndigheder og de luxembourgske strafferetsinstanser og de ville have ført til at sagsøgerens ære og omdømme kunne genoprettes.

For det fjerde har Revisionsretten ifølge sagsøgeren helt åbenlyst tilsidesat princippet om objektivitet og god forvaltningsskik, da den afsagde en afgørelse vedrørende henvisning af sagsøgerens sag til retsinstansen. Denne adfærd har medført en endnu mere alvorlig ikke-økonomisk skade for sagsøgeren.

For det femte har Revisionsretten ifølge sagsøgerens bemærkninger, helt åbenlyst undladt at opfylde sin bistandspligt, idet den ikke har vedtaget en beslutning, der officielt frikender sagsøgeren, og har undladt at genoprette hendes ære, efter at hun blev frifundet. Denne undladelse har ført til, at der fortsat har været tvivl om K. Nikolaous uskyldighed og har påført hende yderligere ikke-økonomisk skade.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18.12.2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001 L 8, s. 1).

Sag anlagt den 24. juni 2009 — Schräder mod EF-Sortsmyndigheden — Hansson (Lemon Symphony)

(Sag T-242/09)

(2009/C 205/77)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Ralf Schräder (Lüdinghausen, Tyskland) (ved Rechtsanwältin T. Leidereiter og W.-A. Schmidt)

Sagsøgt: EF-Sortsmyndigheden

Den anden part i sagen for appelkammeret: Jørn Hansson (Søndersø, Danmark)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse truffet den 23. januar 2009 af Appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden annulleres.

— EF-Sortsmyndigheden tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøgningen om EF-sortsbeskyttelse vedrører: Lemon Symphony

Indehaver af EF-sortsbeskyttelse: Jørn Hansson

EF-Sortsmyndighedens afgørelse, der blev indbragt for Appelkammeret: Afslag på at kende EF-sortsbeskyttelsen af Lemon Symphony ugyldig i henhold til artikel 20, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 2100/94 (¹)

Klage til appelkammeret indgivet af: Ralf Schräder

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde:

— Tilsidesættelse af artikel 76 i forordning nr. 2100/94 og af de almindeligt anerkendte procesretlige grundsætninger i artikel 81 i forordning nr. 2100/94, da Appelkammeret traf den anfægtede afgørelse uden tilstrækkeligt at have oplyst de faktiske omstændigheder, der skulle bedømmes.

— Tilsidesættelse af artikel 20, stk. 1, litra a), og artikel 7 i forordning nr. 2100/94, da Appelkammeret tilsyneladende fastslog, hvilket er fejlagtigt, at sagsøgeren ikke kunne påvise opfyldelsen af betingelserne i artikel 20, stk. 1, litra a), og derfor tilsidesatte denne bestemmelse.

— Tilsidesættelse af artikel 75 i forordning nr. 2100/94, da Appelkammeret støttede sin afgørelse på grunde, som sagsøgeren ikke kunne udtale sig om inden afgørelsen.

— Tilsidesættelse af artikel 63, stk. 1 og 2 i forordning (EF) nr. 1239/95 (²), da der ikke på forskriftsmæssig vis blev udfærdiget et referat af den mundtlige forhandling.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27.7.1994 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 227, s. 1).

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 1239/95 af 31.5.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 om EF-sortsbeskyttelse (EFT L 121, s. 37).